

**Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2011 r. — Makhlouf przeciwko Radzie****(Sprawa T-433/11)**

(2011/C 290/19)

*Język postępowania: francuski***Strony**

*Strona skarżąca:* Ehab Makhlouf (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat E. Ruchat)

*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej

**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/273/WPZiB z dnia 9 maja 2011 r., a także następujących po niej aktów wykonawczych (w szczególności decyzji Rady 2011/302/WPZiB, która umieszcza nazwisko skarżącego w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi wprowadzonymi decyzją 2011/273/WPZiB), a także rozporządzenia Rady (UE) nr 442/2011 z dnia 9 maja 2011 r. i aktów wykonawczych do niego (tj. rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 503/2011 z dnia 23 maja 2011 r. oraz sprostowania do niego), w zakresie w jakim dotyczą skarżącego.
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania

**Zarzuty i główne argumenty**

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 3 zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia praw do obrony oraz do skutecznej ochrony sądowej przewidzianych w art. 6 i 13 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPCz”) oraz w art. 41 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 2) Zarzut drugi, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia w zakresie w jakim strona skarżąca zarzuca Radzie, że przedstawione uzasadnienie nie spełnia wymogów ciężących na instytucjach Unii Europejskiej, przewidzianych w art. 296 TFUE, a także w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżone akty ograniczają w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny prawa podstawowe strony skarżącej, w szczególności jej prawa własności przewidziane w art. 1 pierwszego protokołu dodatkowego do EKPCz i w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, prawo do godności i dobrego imienia przewidziane w art. 8 i 10 EKPCz, wolność podejmowania i prowadzenia działalności przewidzianą w art. 15 i 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i wreszcie

zasadę domniemania niewinności przewidzianą w art. 6 EKPCz i w art. 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

**Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2011 r. — Afriqiyah Airways przeciwko Radzie****(Sprawa T-436/11)**

(2011/C 290/20)

*Język postępowania: francuski***Strony**

*Strona skarżąca:* Afriqiyah Airways (Trypolis, Libia) (przedstawiciel: adwokat B. Sarfati)

*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej

**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2011/300/WPZiB z dnia 23 maja 2011 r. dotyczącej wykonania decyzji 2011/137/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii (Dz.U. L 136, s. 85) wraz z załącznikiem II do tej decyzji;
- obciążenie Rady całością kosztów postępowania.

**Zarzuty i główne argumenty**

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący nieprawidłowości w procedurze wydawania aktu. Skarżąca powołuje się na brak zastosowania przy wydawaniu zaskarżonej decyzji prawidłowej procedury przewidzianej w art. 8 ust. 2 decyzji 2011/137/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii (Dz.U. L 136, s. 85) i na naruszenie art. 296 akapit 2 TFUE.
- 2) Zarzut drugi dotyczący niewystarczającego uzasadnienia decyzji. Skarżąca zarzuca Radzie, iż ta przedstawiła stereotypowe uzasadnienie, które nie pozwala ani adresatowi decyzji na zrozumienie powodów jej wydania ani Sądowi na dokonanie sądowej kontroli zgodności z prawem tego aktu. Niewystarczające jest uzasadnienie zgodnie z którym skarżąca jest spółką zależną należącą do Libyan African Investment Portfolio, który to podmiot sam jest objęty środkami ograniczającymi.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do obrony z powodu braku wykazania, iż prawo do obrony było przestrzegane i że skarżąca mogła powołać się na swe prawa przed wpisaniem jej do wykazu.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 27 TUE. Skarżąca twierdzi, że decyzja 2011/137/WPZiB, o której mowa w pkt 2 i decyzja Rady 2011/178/WPZiB z dnia 23 marca 2011 r. zmieniająca decyzję 2011/137/WPZiB (Dz.U. L 78, s. 24) w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii zostały wydane z naruszeniem art. 27 ust. 1 TUE.
- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa i oczywistego błędu w ocenie, ponieważ skarżąca jest cywilną spółką lotniczą, której celem jest przewóz pasażerów i towarów, podczas gdy skutkiem zaskarżonej decyzji jest zamrożenie aktywów skarżącej jedynie, dlatego że stanowi ona własność państwa libijskiego za pośrednictwem funduszu inwestycyjnego.

**Skarga wniesiona w dniu 12 sierpnia 2011 r. —  
BelTechExport przeciwko Radzie**

(Sprawa T-438/11)

(2011/C 290/21)

*Język postępowania: angielski*

**Strony**

*Strona skarżąca:* BelTechExport (Mińsk, Białoruś) (przedstawiciele: V. Vaitkute Pavan, A. Smaliukas i E. Matulionyte, adwokaci)

*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej

**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 588/2011 z dnia 20 czerwca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 765/2006 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko prezydentowi Aleksandrowi Łukaszence i niektórym urzędnikom z Białorusi (Dz.U. L 161, s. 1) w zakresie dotyczącym skarżącego;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/357/WPZiB z dnia 20 czerwca 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/639/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym urzędnikom z Białorusi (Dz.U. L 161, s. 25) w zakresie dotyczącym skarżącego; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

**Zarzuty i główne argumenty**

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Pierwszy zarzut, oparty na niedopełnieniu przez pozwaną obowiązku właściwego uzasadnienia wpisania skarżącego na listę osób, wobec których zastosowanie znajdują środki ograniczające.
- 2) Drugi zarzut, oparty na naruszeniu przez pozwaną prawa do obrony i prawa do przedstawienia stanowiska, chronio-

nych na mocy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, poprzez:

- brak wskazania w jakimkolwiek momencie szczególnych powodów wpisania skarżącego na listę osób objętych środkami ograniczającymi; oraz
- brak umożliwienia skarżącemu skutecznego skorzystania z prawa do obrony, w szczególności z prawa do przedstawienia stanowiska oraz gwarancji proceduralnych pozwalających skutecznie dochodzić usunięcia go z listy osób objętych środkami ograniczającymi.

3) Trzeci zarzut, oparty na oczywistych błędach w ocenie popełnionych przez pozwaną poprzez uznanie w zaskarżonych aktach, iż skarżący, jako największe przedsiębiorstwo eksportu i importu sprzętu wojskowego na Białorusi, jest powiązany lub współdziałał w naruszeniach standardów wyborczych i praw człowieka lub zwalczaniu społeczeństwa obywatelskiego na Białorusi.

4) Czwarty zarzut, oparty na ograniczeniu przez pozwaną fundamentalnego prawa własności chronionego na mocy art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 1 protokołu nr 1 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny, bez przedstawienia dowodów.

5) Piąty zarzut, oparty na naruszeniu przez pozwaną zasady proporcjonalności poprzez nieproporcjonalne ograniczenie praw podstawowych skarżącego bez właściwych gwarancji proceduralnych i bez przedstawienia dowodów.

**Skarga wniesiona w dniu 12 sierpnia 2011 r. — Sport-pari przeciwko Radzie**

(Sprawa T-439/11)

(2011/C 290/22)

*Język postępowania: angielski*

**Strony**

*Strona skarżąca:* Sport-pari ZAO (Mińsk, Białoruś) (przedstawiciele: V. Vaitkute Pavan, A. Smaliukas i E. Matulionyte, adwokaci)

*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej

**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 588/2011 z dnia 20 czerwca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 765/2006 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko prezydentowi Aleksandrowi Łukaszence i niektórym urzędnikom z Białorusi (Dz.U. L 161, s. 1) w zakresie dotyczącym skarżącego;